

ZNÁSILNĚNÁ

JANIEL KAFFE

Janiel Kaffe

ZNÁSILNĚNÁ

Copyright:

Autor: Janiel Kaffe

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2017

ISBN:

978-80-7512-764-8 (ePub)

978-80-7512-765-5 (mobipocket)

978-80-7512-766-2 (pdf)

VĚNOVÁNÍ

Věnováno Skleněnému Střípku za štěstí, podporu a motivaci, kterými mě neustále naplňuje.

Janiel Kaffe.

ZNÁSILNĚNÁ

Michala se opět otočila. Nenáviděla akce, kdy se musí pozdě v noci vracet domů sama. V duchu se snažila napočítat, kolik bylo na večírku kolegů a kolik z nich ji obskakovalo. Byli milí a snažili se ji zabavit. Právě kvůli tomu své kolegy nenáviděla. Bylo až do očí bijící, že chtějí pouze skórovat.

Snad jako jediná z celé pracovní sešlosti byla nezadaná. I kolegové a kolegyně byli sami. Jenže na rozdíl od ní, na ni nikdo nečekal ani doma.

Další z mnoha zapráskání větvíček ji polekalo. Trhla sebou a prudce se otočila. Ve tmě spatřila dvě žlutě zářivé oči.

„Potvoro jedna, co mě lekáš,“ promluvila potichu ke kočce, která byla vyplašená stejně, jako Michala.

Autobusy už žádné nejezdily. Michala proklínala chvíli, kdy se nechala přemluvit k poslední malé chvíli zdržení a na poslední skleničku. To byla přesně tak dlouhá chvíle, aby ji ujel poslední autobus a musela tak jít přes půl města pěšky a k tomu ještě sama.

Stíny se jí zdály děsivé a vzdálené zvuky nadpozemsky tajuplné. Vše okolo v ní vyvolávalo pocit hrůzy a děsu. Cítila, jak ji po zádech stékají pramínky potu. Rozhodla se zvolnit tempo. Uvědomila si, že není kam spěchat. Doma nečeká ani manžel ani přítel, kterému by musela zpoždění vysvětlovat.

Z kabelky si vytáhla malý pepřový sprej. Už dlouho jej nosila, ale nikdy jej naštěstí nemusela použít. Měla ho nežli k obraně, spíše pro pocit bezpečí.

V dálce zahlédla tři postavy. Zpozorněla. Odebrat se jinou cestou se nechtěla. Byla si vědoma, že by tím na sebe mohla upoutat pozornost. Usoudila, že postavy v dáli se mohou stejně jako ona pouze vracet z nějakého večírku.

Po celou dobu než kolem sebe prošli, přesvědčovala sama sebe, že se jedná pouze o nějaké opozdilce. I když se snažila přesvědčit sebevíc, reflexivně svírala pepřový sprej křečovitě a prst měla nachystaný na pojistce.

Když se Michala přibližovala k postavám, ve kterých shledala tři veselé muže zřejmě vlivem alkoholu, zatajila dech. Nedívala se na ně. Nechtěla navazovat oční kontakt. Pohlédla jen letmo a úkosně.

Prošli kolem sebe a Michala si oddechla. Rozhodla se ujít pár metrů, než opět šlápne do kroku. Šla po osvětlené cestě, kde se cítila o mnoho lépe, než v potměných uličkách. Měla kolem sebe prostor, který sliboval čas na reakci při útoku.

V duchu se snažila odhadnout, jak dlouho ji cesta ještě potrvá. Dobrala se k dvaceti minutám. Sešla z osvětlené ulice. Musela jít přes malý park, který na rozdíl od ulice osvětlení postrádal. Lampy se v parku nacházely, avšak byly nefunkční. Město se do oprav příliš nehrnulo. Veřejné osvětlení nikdy dlouho nevydrželo. Vandalové jej s chutí ničili a zloději odnášeli vše, co se dalo zpeněžit ve sběrných surovinách.

Park byl tmavý a opuštěný. Ani ve dne se zde lidé příliš nescházeli a nezdržovali. Ticho, které okolo panovalo,

bylo děsivější, než křik z nedalekého činžovního domu. Michala se neotáčela. Dívala se před sebe a snažila se toto místo opustit pokud možno co nejrychleji.

Nervózně si pohrávala s pojistkou pepřového spreje. Na zápěstí ucítila silný stisk. Michalu někdo chytil a zastavil. Prudce se otočila. Chtěla bez výstrahy použít pepřový sprej. Zvedla ruku do vzduchu, ale než stačila stisknout spoušť, další postava ji chytila i za druhou ruku. Než si uvědomila, co se děje, už ležela na zemi.

Každou ruku ji držel jeden muž. Zděšeně vykřikla: „Pomoc! Nechte mě! Pomoc!“

Ležela na zádech a snažila se vymanit se sevření. Házela sebou. Z prudkých pohybů cítila, jak ji držení mužů na zápěstí bolí víc a víc. Soustředila se pouze, aby se vysmekla z držení. Zapomněla dělat povyk, jak se kdysi učila na kurzu sebeobrany pro ženy.

„Nezapomeňte dělat povyk. Křičte o pomoc a potenciální pachatel se možná vyleká, zpanikaří a uteče,“ říkával lektor sebeobrany.

Michala pohlédla k tmavému nebi. Proti temným korunám stromů a v tom spatřila třetího muže.

„Co je kočička,“ řekl úlisně. „Neboj se, jen si trochu pohrajeme,“ pokračoval. „Držte ji pevně!“ poručil svým dvěma kumpánům. Sehnul se nad Michalu. Povytáhl ji riflovou bundu a triko. Dostal se k opasku u kalhot, který začal za hlasitého funění zběsile rozepínat. Michala sebou dále házela, když si uvědomovala, co se chystá muž udělat. Ale no tak, nedělej drahoty,“ pokračoval ještě pořád klidným hlasem. Škubl páskem, až Michala cítila, jak se jí pás kalhot zaryl do kůže na bedrech.

Muž zdolal pásek. Hned přešel ke knoflíku a k zipu. Michala sebou házela jako ryba na suchu. Švihla nohou a muže zasáhla kolenem do tváře.

„Říkal jsem, ať ji držíte pevně,“ ohradil se na parťáky a při tom se držel za tvář, kam inkasoval úder.

„Vždyť ji držíme!“ křikl jeden z kompliců.

Muž, který Michalu svlékal, se postavil. Michala cítila strach a cítila, že jí ubývá sil. Muž se postavil obkročmo k pasu Michaly. Zaklekl ji. Nohy Michaly pro něj teď nebyly hrozbou, měl je někde za svým pozadím. „Já ti ukážu, ty mrcho!“ křikl a vrazil Michale silnou facku.

Michala hlesla. Těžce dýchala. Pocity, které ji otrásaly tělem, by neuměla popsat ani za všechny poklady světa. Rezignovala na obranu. Neházela sebou již tolik a pomalu upadala do stavu bezvědomí.

„To je lepší,“ řekl muž opět klidným hlasem. Postavil se zpátky na původní místo. Rifle z Michaly stáhl a kalhotky serval.

Michale s tváří stále otočenou na bok po silné facce ukápla z oka slza. Nemohla se bránit, i když by chtěla. Slza pomalu stékala od oka přes tvář, až na zem pod hlavou. Když slza ukápla, Michala ucítla, jak do ní muž tvrdě vnikl. Styk byl pro Michalu fyzicky bolestivý a psychicky doslova vražedný.

Cítila, jak do ní muž silně a agresivně přiráží. Zastřeně a z dálky slyšela, jak se všichni tři muži z plných plic smějí. S každým dalším přírazem ukápla i další slza. Když násilník dosáhl vrcholu, měla na zemi pod hlavou stříbřitě bolestnou louži.

Muž se postavil a natáhl si kalhoty od kolen k pasu. Zapnul si zip, pak knoflík a nakonec opasek. Odplivl si na zem. „Coura jedna prašivá,“ řekl do vzduchu.

Michala bezvládně ležela. Byla zahanbená. Nohy stáhla k sobě a kolena vytočila na stranu. Bokem jedné nohy se dotýkala země.

Muž se podíval na jednoho ze svých kumpánů. Pohledem jej vybídl, aby vstal. Kumpán se podíval, že musí Michale držet ruku. Sexuálně ukojený násilník mávl rukou, aby naznačil, že už se dívčina vzpírat nebude. Oba muži si prohodili role.

„Tak ji to nandej,“ pravil muž, který se vyřádl jako první. „Ukaž, co v tobě je,“ pokračoval.

Muž, který se chystal Michalu zahanbit jako druhý, si pomalu stahoval kalhoty.

„No tak, čeho se bojíš?“ pobízel první muž.

„Ničeho,“ odpověděl druhý a kalhoty měl stažené natotata. Úd měl ztopořený okamžitě. Zuřivě Michale chytil nohy a roztáhl je od sebe. Michala nekladla ani nejmenší známky odporu. Cítila, jak do ní druhý muž vnikl stejně rychle, zuřivě a agresivně, jako první. Opět cítila bolest a opět se jí z očí řinuly slzy.

Druhý muž si na rozdíl od prvního chtěl užít o něco víc, než jen slastný výstřik. Přirážel dlouho a tvrdě. Vrazil Michale facku a slovně ponižil: „Kurvo špinavá!“

Michale se točil svět před očima. Střídavě omdlévala a přicházela zpátky k sobě.

Muž mezitím změnil polohu. Michalu chytil za kotníky. Nohy roztáhl nejdále od sebe, jak to jen šlo. Použil i trochu síly. Michala bolestivě vzdychla. Pak ji nohy zvedl a opřel si je o ramena. Párkrát přirazil silněji, než

doposud. Michala pocítila silnou bolest v ohanbí. Na pár okamžiku zrychlil a hned na to úd z Michaly vytáhnul.

„Dobré?“ zeptal se první a ukojený násilník.

Muž, který měl Michalu momentálně ve své moci, přikývl. „Ještě jsem ale neskončil,“ řekl. Smál se a stále ztopořeným údem vnikl do análního otvoru. Michala sebou zazmítala a vykřikla bolestí. Duše se oddělila od těla. Oči zůstaly otevřené tak Michala hleděla tupým, prázdným výrazem. Byla mimo.

„Ty vole!“ křikl zděšeně první muž, který držel Michalu za ruku a viděl, že je mimo.

Muž, který Michalu právě hanbil, pokračoval dále i přes právě nastalou skutečnost.

„Vole, ona se kantla!“ okřikl udělaný násilník kumpána.

„No a? Mně to nevadí. A stejně už budu. Tohle je pěkně úzká dírka,“ řekl násilník. Několikrát silně a naposledy přirazil, než sebou křečovitě škubl a dosáhl vyvrcholení. I nadále setrval v údě v Michale. Tvář mu zalil široký úsměv. Jednou rukou byl opřený o zem a druhou zvedl ke komplici. Plácli si spolu. Druhý muž vstal a natáhl si kalhoty.

„Teď ty,“ řekl první, který jakoby velel, poslednímu z trojice.

„Ani mě nehne. Podívej se na ni, už má i tak dost. Je úplně hotová,“ oponoval poslední.

„Jedeme v tom spolu!“ rozohnil se první.

„To určitě,“ odbrkl poslední. „U vás aspoň byla při smyslech.“

„To je jedno. Jen se chceš vykroutit!“

„Není to jedno!“

„Tak já ji proberu, když si přeješ!“ rozčiloval se první a fackoval Michalu přes tváře. „No tak! Kamarád by tě chtěl ošukat, ale to nesmíš tlemit jak debil. No tak! Couro jedna špinavá! Slyšíš!“

„Máš smůlu!“ vzdoroval stále poslední a postavil se.

„Ty máš smůlu!“ křičel první. Z kleku vystartoval rovnou k poslednímu a povalil jej na zem. Chvíli spolu zápasili. Váleli se v trávě, ale i v místy vlhké půdě. Navzájem si ušetřili několik ran pěstí do tváře. Pokřikovali na sebe a dohadovali se.

„Bacha bengal!“ křikl druhý a dal se na útěk. První s posledním ustali v boji. Krátce se rozhlédli a rovněž se dali na útěk. Rozprchli se každý na jinou stranu.

Dvoučlenná hlídka, muž a žena, zahlédla podezřelé osoby. Každý se dal do pronásledování jednoho násilníka. Třetího nechali tak a nestarali se o něj. Policistka zavolala za běhu vysílačkou o posilu. Dostala potvrzení o poslání podpory.

Policistka zmírnila tempo z běhu na klus a pak úplně zastavila. Násilník se jí ztratil z dohledu. Vydýchala se a zamířila k parku, odkud viděli podezřelé osoby vyběhnout. Kousek od parku policistku došel parták, kterému pronásledovaný rovněž utekl, tak se vydal k místu, odkud podezřelí vyběhli.

Společně došli do parku. Vytáhli si baterky. Park protínaly dva kužely světla. Policista jako první spatřil bezvládně ležící tělo Michaly. „Tady, pojď sem,“ řekl ke kolegyni, která tak okamžitě učinila. Napůl svlečená Michala byla stočená do klubíčka, jako dítě v matčině lůně.

Policistka si nasadila latexové rukavice. Michalu jemně uchopila za rameno. Přetočila ji na záda. Michala nekladla odpor. Jedinou reakcí bylo chvění po celém těle. Policistka posvítila Michale do oka, zornička se stáhla. Policista zavolal vysílačkou, aby posily nasměroval do parku a požádal o vyslání sanitky. Dostal potvrzení o příjmu hlášení a dal se do ohledávání místa činu. Prošel celý park, ale kromě bezvládné Michaly se poblíž nikdo nezdržoval.

„Vypadá to na znásilnění,“ řekla policistka přicházejícímu parťákovi. „Zdá se, že okradena nebyla,“ dořekla dedukci.

„Podle čeho soudíš?“ otázal se policista.

„Kabelku má zapnutou, napůl přilehlou tělem. Ramínka kabelky má stále přehozeny přes rameno. Má stažené kalhoty i spodní prádlo,“ vysvětlila.

Policista na Michalu posvítil. Dbal, aby kužel světla nebyl nasměrován přímo na obličej. Přikývl, že má kolegyně nejspíše pravdu.

„Je to pohledně děvče. Jestli šla v tuhle hodinu sama pěšky, tak mě nezaráží, že se stalo, co se stalo. Kdo ví, co ti tři byli zač. Prošel jsem park, nikde nikdo a nezdá se, že by pachatelé zanechali nějaké stopy. Zřejmě najdeme jen nějaké biologické,“ řekl i policista svou dedukci. „K usvědčení je to lepší než nic,“ dodal, i když to kolegyně dobře věděla.

Přijelo policejní auto. Vystoupili čtyři policisté, jeden byl velitel. Hned na to dorazila i rychlá záchranná služba.

Velitel spolu s členy záchranné služby došli k pochůzkářům, kteří ohlásili podezření na spáchaný trestný čin. Pochůzkáři zasalutovali a velitel jim dal

pohov. Stáli nad Michalou a sdělovali, co spatřili a prvotní dedukce. Ostatní policisté z auta se rozprchli po okolí a za světel baterek hledali stopy. Členové záchranné služby prováděli prvotní a nezbytné ošetření.

„Byla pravděpodobně znásilněná. Jestli ne, tak k tomu nebylo daleko. Je v silném šoku. Musíme ji převést do nemocnice, až se trochu vzpamatuje, zjistíme snad více,“ oznámil lékař veliteli.

Velitel přikývl a zeptal se: „Kdy to bude?“

„Těžko říct, můžu vám zavolat a informovat vás.“

„Já si zavolám. Kam ji vezete?“

„Do nemocnice svaté Anny Marie,“ odpověděl lékař a to už Michalu nakládali na lehátko. Chvíli na to sanitka se spuštěnými majáky, ale bez sirény odjela.

Velitel se obrátil k pochůzkářům. „Zdá se, že tady pro vás práce skončila. Vraťte se na služebnu a vezměte si pro zbytek dne volno. Klidně se odvolejte na mě.“

„Už stejně máme konec směny. A co protokol?“ zeptala se policistka.

„Zítra se zastavte na velitelství. Protokol podepíšete tam.“

Pochůzkáři zasalutovali a odešli. Na místě činu zůstali kriminalisté a zajišťovali stopy.

Julie opatrně zavřela dveře dětského pokoje. Dveře se snažila zavřít nejtišeji, jak jen dokázala. Jednu ruku měla na klíce a dovírala, druhou rukou přidržovala samotné dveře, aby při zavření nebouchly. Když se zdálo být vše

v pořádku, to bylo, že syna Jakuba nevzbudila, oddychla si. Sklonila hlavu a zavřela oči. Byla unavená.

V kuchyni kde stála, svítila jen malá zářivka nad pracovní plochou kuchyňské linky. Prsty si promnula oči a otočila se.

„Ach!“ vzdychla leknutím. „Chodíš jako duch,“ řekla manželovi, kterého neslyšela přicházet a kterého se lekla.

„Proč pořád chodíš Jakuba kontrolovat?“

„Zdálo se mi, že má zlé sny. Jako bych slyšela, že křičel ze spánku,“ vysvětlovala Julie.

„Pořád si něco namlouváš, jen abys ho mohla chodit kontrolovat!“ rozčílil se Kamil, manžel Julie a otec Jakuba.

„Pssst!“ sykla Julie nahlas. „Vždyť Jakuba vzbudíš?“ dodala tiše. „Nenamlouvám si nic. A i kdybych si něco namlouvala, vždyť je to náš syn. Chci, aby věděl, že tady pro něho jsme, kdyby jej něco trápilo.“

„Nikdy nebude jiný, pokud mu budeš stát pořád za zadkem!“ pokračoval dále a nahlas Kamil.

„Jsem jeho matka, tak mu budu stát za zadkem třeba celý život.“

„To mu ale moc nepomůže. Víš moc dobře, že i psycholog říkal, že Jakuba musíme nechat, aby se sám postavil věcem, kterých se bojí. Jinak bude pořád zakřiknutý a ustrašený. A taky víš moc dobře, že kromě toho psycholog říkal, že Jakub ví, že se na nás může obrátit. Že se nám může svěřit, ale musíme jej nechat, ať to udělá sám. Jinak se nikdy nenaučí rozpoznávat, co zvládne sám a co ne!“ dořekl Kamil, prudce se otočil a odešel do ložnice.

„Hm,“ broukla pro sebe Julie a posadila se na okraj rohové lavice. Když se postavila, aby šla do ložnice a zkusila spát, otevřela dveře dětského pokoje, aby se přesvědčila, že Jakub nerušeně a klidně spí.

Nastalo ráno. Jakuba vzbudil budík. Lenivě otevřel oči. Probral se do reality, že musí do školy. O noční kontrole matky a jejím rozhovoru s otcem neměl ani tušení. Na pracovním stole měl, jako každé ráno vzkaz: „SNÍDANI A SVAČINU MÁŠ V LEDNICI. MÁM TĚ RÁDÁ. MÁMÁ.“

Cestu do školy absolvoval Jakub sám. Z nejbližšího okolí neměl žádné kamarády a z širšího taky ne. Když odešel z domu, pomalu se dostal do průvodu dalších dětí, mířících stejným směrem Do školy.

Někdy jej kolem probíhající děti s radostí strkaly. Nebyl pro ně nic víc, než mamčin mazánek, spolehlivý terč výsměchu a nejslabší člen kolektivu, do kterého nechtěl a nezapadal. Ať už byl Jakub doma, ve škole nebo právě na cestě do školy, vedl vnitřní monology, o jejichž důležitosti pochyboval i on sám.

Vlivem své zakřiknuté povahy byl lekavý. Vrstevníci, ale i starší děti, Jakubovi rádi dělali naschvály. Jeho lekáním se doslova bavili, protože to Jakuba rozčilovalo, i když na sobě nedával nic znát. Jakub byl donucen situací, aby se naučil pozorovat okolí a být vůči němu vnímavý více, než kdokoliv jiný.

V dálce, v jedné z bočních ulic spatřil ženu. Rychle se otočil. Báł se, že i ona mu chce něco škodolibého provést. Než definitivně z výhledu boční ulice sešel, ještě jednou se otočil a podíval se. Žena jakoby zmizela, nebo jako by